

Cenab-ı Hak İbadeti Niçin Emretmiş?

En güzel şey, karşılıksız kerem ve ihsanda bulunmaktır. Bunu idrakten âciz ve sefil fikirli kimseler, bazı hakikatları kendi bozuk terazilerinde tartmakta ve hakikata zıt neticeler çıkarmaktadırlar.

Bunlardan bir kısmı, “*Cenâb-ı Hakk’ın -haşa- ne ihtiyacı var ki, kendisini tanıttırmak ve sevdirmek için bu kâinatı yaratsın ve bize ibadeti emretsın?*” şeklinde ahmakâne bir sual sormaktadırlar.

Bu kimseler bu soruyu sorarken, zahmet edip etraflarında bulunan mahlûkata bir nazar etseler, sorularının cevabını alacaklardır. Meselâ, güneş insanlara ışık vermekle beraber, insanlardan karşılık olarak ne beklemektedir? Küre-i arz insanları sırtında gezdirmekle onlardan nasıl bir yardım ümit etmektedir? Veya limon ağacı, kendisinin hiç ihtiyacı olmadığı hâlde C vitaminiyle yüklü limonları verirken, bu lûtfun karşılığında insanlardan neyi istemektedir. Misâller çoğaltılabilir...

İşte insanların madûnunda bulunan mahlûkat dahi insanın hiçbir şeyine muhtaç değilken, bilâkis insan onlara muhtaç iken, bir insan hangi akılla Hâlik-ı Külli-Şey hakkında yukarıdaki soruyu sorabiliyor?

Rahmânü’r-Rahîm olan Allah’ın (C.C.) bize ettiği hadsiz lûtuf ve ihsanlara mukabil, bizim yapacağımız hiçbir şeye muhtaç olmadığını şöylece izah edebiliriz:

Yol iki görünüyor. Ya Cenâb-ı Hak bizden hiçbir yardım beklemiyor veya bir şeyler bekliyor. Bekliyorsa, biz O Hâlik-ı Ezel ve Ebed’in umum âlemleri hadsiz kudretiyle tedbîr ve tedvirine -haşa- bir yardımda mı bulunuyoruz? Yoksa o Ganiy-yi Kerîm’e -haşa- vergi mi ödüyoruz?

Bu şıkkın saçmalığı apaçık olduğuna göre ikinci şık, yani Allahü Azimüşşân’ın bizden bir yardım beklemediği şıkkı bedahatle tahakkuk eder.

Bir doktor, lûtuf ve merhametiyle fakir kimseleri bedava tedavi etse, “*Bu doktorun ne ihtiyacı var ki böyle yapıyor?*” denilmez; denilse divânece bir soru olur. Zira, doktor zaten ihtiyacı olmadığı için bu lûtfu yapıyor. Veya bir doktorun verdiği ilâcı için bir adam “*Doktorun ne ihtiyacı var ki, bu ilâcı bana içiriyor?*” şeklinde bir soru soramaz.

İşte Allah Teâlâ da bu kâinatı lûtfuyla bize hizmetkâr yaptığı gibi, tâat ve ibadeti de yine lûtfuyla bizlere emrediyor, tâ ki onlarla ebedî saadete mazhar olalım. Bu hakikatı bir misâlle izah etmeye çalışacağız:

Ana rahmindeki bir çocuğu şuurlu farzediniz. O çocuk, gözüyle o âlemde bir şey

göremediği için, “Yahu şu gözler bana niçin takılmış?” diye itirazda bulunacaktır. Ona, “Bu gözler sana başka bir âlemde lâzım olacak. O âleme gittiğin zaman bu gözler sayesinde semâvat ve arzdeki harika san’atları temâşa edeceksin.” denilse, “Ben görmediğim şeye inanmam!..” diye bu hakikatin karşısına çıkacaktır. Daha sonra itirazlarına devamla **burnunun** neye yaradığını ve ne için yüzünde kalabalık ettiğini soracak ve kendisine bu âletle başka bir âlemde güzel kokular alacağı söylendiğinde bu hakikatı da inkâra gidecektir. Aynı şekilde kollarının kalabalık ettiğinden, ayaklarının lüzumsuzluğundan bahisle sadece göbeğinden beslenmesine nazar edecek, ağzını dahi lüzumsuz bulacaktır.

İşte, **Rahîm-i Zülcemâl**, ana rahminde rahmetiyle bizim elimizden tutmuş, bizi kendi fikrimizle başbaşa bırakmamış ve bu dünyada lâzım olacak bütün cihâzâtı takarak bizleri bu dünyaya göndermiştir.İşte, O Hakîm-i Zülcemâl bu dünyada bizi bir imtihana tâbi tutmuş ve bu âlemden sonra gideceğimiz âhiret âleminden hakkıyla istifade edebilmek için, nasıl hareket etmemiz icabettiğini Nebiy-yi Zîşân (S.A.V.) ve Kur’ân-ı Kerîm’iyle bizlere bildirmiştir.

Bu imtihanda, ana rahmindeki mezkûr çocuğun düştüğü aptallığa düşmeyip; namazın, orucun, haccın, zekâtın ve sair emir ve nehiylerin niçin yapıldığını sormadan onlara harfiyen riayet ettiğimizde, âhirette bu ibadetlerimizden ebediyen istifade edeceğiz. Aksi hâlde, bu dünyaya gözsüz, elsiz, ayaksız, ağızsız ve kulaksız gelen bir çocuk gibi âhirete gittiğimizde, cennette bize hayat hakkı tanınmayacağı muhakkaktır. Kaldı ki, her emrin terkiyle bir nehiy işlendiğinden, bu dünyadan tâat ve ibadetsiz göçen kimse, âhirete eli boş gitmek yerine, torbasına nice isyanlar ve günahlar doldurarak gitmektedir. Böyle bir yolculuk ise ancak cehennemde son bulur.

O hâlde akıllı bir insanın yapacağı şey buraya kadar olan seyahatini Rabb-ı Rahîm’in lûtfuyla sürdürdüğünü nazara alıp, ölümden sonraki seyahatinde de lûtuflarla karşılaşmak için O Zat-ı Zülcelâl’in emirlerine harfiyen riayet ve nehiyelerinden azamî hassasiyetle kaçınmak olacaktır.

Cenâb-ı Hakk’ın, insanın ibadetine hiçbir ihtiyacı olmadığı gibi, onun isyanından da -haşa- bir zarar görmemektedir. Her iki hâlde de sadece insanın fayda ve zararı söz konusudur. Bu nizamı kuran Sâni-i Hakîm, Cennetin yolunun nasıl olduğunu da insanlara bildirmiş bulunmaktadır. Ebedî saadete mazhar olmak isteyenler, bu yolda dikkatle yürüyecekler ve ömürlerinin sonuna kadar bu yoldan inhiraf etmeyeceklerdir. **Şöyle ki:**

Erzurum’dan İstanbul’a gitmekte olan bir kimse, yolculuğunun sonuna kadar ana yoldan sapmayacaktır. Son saatte yolunu değiştiren bir kimsenin İstanbul’a gidemeyeceği ve daha önce doğru yolda olmasının da neticeye tesir etmeyeceği muhakkaktır. Âhiret yolculuğumuzu bu şuurla sürdüreceğiz ve âkibetimizden de daima korkup Rahmânü’r-Rahîm’in rahmetine iltica edeceğiz.